

N:o 69.

Af herr **C. W. Collander**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring af 47 § i gällande tullstadga.*

De bestämmelser, som blifvit lemnade i gällande tullstadgas 46 och 47 §§ rörande däckade fartyg under tjugu ton och öppna båtar, hafva uppenbarligen och med rätta tillkommit i afsigt att förhindra en med dylika mindre farkoster lättare utförbar oloflig varuinförsel, men då den i 47 § stadgade påföljden för uraktlåtenheten å *skepparens sida* af de i 46 § föreskrifna formaliteter tillika innebär att hela lasten, om större eller mindre del deraf utgöres af tullpliktigt gods, skall vara förbruten, utan att något undantag här göres för den händelse lasten eges af annan eller andra personer, som uppenbarligen kunna visa sig ej haft för afsigt att undandraga sig varornas förtullande, utan å sin sida, vare sig vid inlastningen eller genom vederbörlig anmälan på destinationsorten, handlat fullt lojalt, genom iakttagande af hvad dem åligger, så synes mig att här föreligger en betänkelig lucka i lagstiftningen, när det *ej kan vara rättvist, att en sådan varuegare skall med sin egendom plikta för en försummelse å skepparens sida, hvaruti han hvarken haft del, eller som han varit i tillfälle kunna förhindra.*

Då varuinförseln från våra grannländer, särskildt Danmark, rätt ofta sker med dylika mindre farkoster, så hafva ock tid efter annan fall inträffat, för hvilka påpekade missförhållande är fullt tillämpligt. Senast blef sålunda förra året, den 27 juni, en fartygslast af delvis tullpliktiga varor beslagtagen i min hemort, och af rådhusrätten derstädes dömd för-

bruten, ehuru af nämnda domstols protokoll för den 11 juli och 1 augusti 1887, hvaraf utdrag här bifogas, otvetydigt framgår, att intet smugglingsförsök å varuegarnes sida och icke heller från skepparens förelåg.

Detta mål har sedermera blifvit fullföljdt hos hofrätten, som fastställt rådhusrättens utslag, hvilket ju var att förvänta, och är derifrån vädjadt till Kongl. Maj:t, der det ännu hvilar.

Om nu äfven statens andel vid dylika beslag kan, på grund af förekommande omständigheter, slutligen varda efterskänkt, så har dock tvifvel blifvit uttaladt, huruvida beslagarens andel, som enligt 146 § tullstadgan utgör tre fjerdedelar, kan varda honom fräntagen.

Med stöd af hvad här förut blifvit anfördt, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes ändra lydelsen af 47 § i gällande tullstadga i det syfte, att vid beslag, som i denna paragraf omförmäles, lastegare ej må frändömas sin egendom, så snart vid domstolsförhöret ådagaläggas, att han icke varit delaktig i skepparens lagstridiga handlingssätt eller eljest försummat något, som honom såsom lastegare åligger vid varuinförsel.

Stockholm den 28 januari 1888.

C. W. Collander.
